

Ortak Dil

Nureddin Yıldız'ın 06.05.2012 tarihli (176.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşler, aziz dostlar,

Sağlık dünyasının kendine ait bir dili var. Bir nedenle doktora gidiyorsunuz, size film çektiriyor, tahlil yaptırıyor, sonra tahlili uzmanına okutturuyorsunuz ve elinize bir kâğıt veriliyor.

Doktora göstermeden önce “şu kâğıtta ne varmış, bir bakayım” desiniz tanıdık alfabeyle yazılmış bir şeyler görüyorsunuz ama başka bir şey anlayamıyorsunuz. Herhâlde nükleer silah tarifi sanıyorsunuz. Okumak, sözlük, internet... bir şey anlayamıyorsunuz.

Doktora götürüyorsun, doktor kâğıda bakıyor gibi yapıp kenara koyuyor ve merhemini verip hastayı gönderiyor. Bu durumda hasta “yahu o kadcılık bakmakla nasıl anladın, ben sözlükle bile çözemedim” diyemiyor. Çünkü o kâğıtta yazan şey o hastanın dili değil, tıbbın dilidir. Tıp adamı olmayan da o dilden bir şey anlamıyor. Hatta bir dâhiliyecinin okuması gereken raporu göz doktoruna götürseniz o da sözlüğe bakarak anlamaya çalışıyor.

Neticede “midende yara var” diyor doktor. Ama kâğıtta bir sürü şey yazdığına göre sanki daha çok şey olmalı zannediliyor.

İnsanların konuştuıkları dil var, bir de uzmanların kendi aralarında konuştuıkları dil var. İnsanlığın devam etmesi ve aramızdaki insanî ilişkilerin sürmesi ancak insanların ortak dilinin kullanılmasıyla mümkündür. Birbirimizin arasında doktorların ya da askerlerin diliyle anlaşmaya kalkarsak, birbirimizi söylediklerimizi teknik adamların diliyle söylemeye çalışırsak anlaşamayız. Aramızda bir ‘yabancı dil’ sorunu çıkar.

Bu nedenle bizler dinimize ait hususları, ailemizde sorumlusu olduğumuz çocuklara eğitim malzemesi olarak kullanırken veya bir hoca efendi caminin kürsüsünden insanlara din anlatırken insanların dilini konuşmalıdır. Medreselerde okunan kitapların dilini tarladan cumaya yetişmek için kan ter içinde kalmış adama anlatmak, sen bir âlemde o başka bir âlemde olmaktır.

Basit örnekle, sigaranın zararları anlatılacağı zaman içindeki maddelerin teknik isimlerini sayıp uzatmak, bunların kana karıştıklarında yerine getirdikleri işlevleri zikredip dökmek anca ‘hoca bir şeyler biliyormuş’ seviyesinde olur ve kalır. Ama ‘bu sigara seni öldürür’ demek sigarayı bıraktırır.

İnsanların anladığı dili konuşmak gerekiyor. Bilhassa din anlatanlar, çocuk eğiten anne-babalar veya muallimler nasihat eder ya da konferans verirken bilmişliğini ispat edecek şeyler konuşmamalıdır. Bir anne-babanın, çocuğu beş yaşındayken çocuğuna nasihat ettiğinde ilk yapması gereken, beş yaşındaki çocuğun bildiği kelimeleri öğrenmek olmalıdır. O çocuğa, “yavrum sen eve adapte olamıyorsun” denebilir mi? Bunun ne demek olduğunu çocuk nereden bilsin? Ama “yavrum sen evin kurallarına uymuyorsun...” Belki bu söylenebilir.

Bu nedenle pek çok anne-baba, muhteşem ve güzel şeyleri anlatırken basit duruma düşmüştür. Pek çok hoca efendi, ramazan-ı şerifin önemini anlatmak isterken insanları uyutmuşlardır. İnsanlar ramazan vaazı dinleyecekler diye yanlarında sözlük getirmek mecburiyetinde değillerdir. Kullanılan dil, insanların ortak dili değilse bu uçuk ve hayalî olarak kalmak anlamına gelir. ‘Çok muhteşem şeyler’ çok basit dillerle anlatıldıklarında işe yararlar.

Ali bin ebi Talib radiyallahu anh, Kur’an’ın en âlimlerindenidir. Adamın birinin vaaz verip kendince derin meselelerden söz ettiğini görünce onu yanına çağırılmış ve ne yaptığını sormuş. Sonra ona şöyle demiş: “Şu Kur’an’ın hangi ayetinin nerede, niçin indiğini bilen birisiyim. Ama sen insanlara

anlamayacakları şeyleri anlatıyorsun. Anladıkları dille konuşun insanlara. Allah'a ve Peygamber'e yalancı denmesi sizin hoşunuza mı gider?"

"Kutbu'l-aktabın kalbindeki zuhurata göre..." diye başlayan bir konuşma ne demektir? Bunu dinleyen insan ne kutbu ne aktabı ne zuhuratı ne de kalbi biliyor. Bunu konuşan da aslında bilmiyor; cümleyi ezberlemiş ve tekrarlıyor. Sonuç ne oluyor? Dinleyen kişi "bana ne yav" kıvamına geliyor ve bunu belki bir ayet-hadis için de söylüyor.

Aişe radiyallahu anha annemiz, Efendimiz aleyhisselamdan sonraki dönemde insanlara ders okuturdu. Bir gün Iraklı biri gelip Aişe annemizin önüne oturmuş ve şöyle bir soru sormuş: "Bir ölünün kefeninin ne kadar olması lazımdır?" Aişe anamız bu soruya bir nevi cevap vermemiş ve 'sen öldükten sonra kefeni ne edeceksin' demeye getirmiş. Çünkü Peygamber aleyhisselamın hanımı ve müminlerin anası olan birini hoca olarak bulup da kefenin kaç metre olacağını sormak mıdır sorulacak şey? Yaşarken neler yapılması gerektiğine dair bir soru sormak daha iyi değil mi?

O Iraklı, Aişe anamıza hangi Mushaf'tan Kur'an okuduğunu da sormuş. Aişe anamız Mushaf'ını ne yapacağını sorduğunda da kendi bildiği sureleri o Mushaf'takilerle karşılaştıracağını söylemiş. Aişe anamız anlamış ki karşısındakinin derdi öğrenmek değil, onunla muhatap olup vakit geçirmek. Ona bir nasihat etmiş. Bu nasihat, düne kadar tespih-zikir adına bir şey bilmezken dün bir tarikata intisap edip iki de ders alınca bütün insanları karşısına alıp menkıbe anlatanlara da bir derstir. Şöyle buyurmuş:

"Bak yavrum, Allah, Kur'an'ını indirirken önce imanı, cenneti, cehennemi anlatan surelerini indirdi. Uzun yıllar sadece bu sureler indi. Sonra insanlar iman edince, Allah, içkinin ve zinanın haram olduğunu belirten ayetlerini indirdi. Allah, Mekke'deki o ilk yıllarda içki hakkındaki ayetini indirseydi, insanlar Allah'ın onların içkisine ne karıştığını söyleyecekler ve helak olacaktı. Zinanın haram olduğu ayetler inseydi insanlar Allah'ı dinlemeyeceklerdi. İmanla ilgili ayetler ine ine insanların içi hazır oldu; Allah içkinin haram olduğunu söyleyince de herkes itaat etti."

Yani ona 'böyle işlere burnunu sokma' demeye getirmiş. Allah ondan razı olsun.

Karşımızdaki insan; gusül bilmiyor, en son doğduğunda ebesi tarafından yıkanmış, duş alıyor ama gusülden haberi yok. Bu kimseyle karşılaşıyoruz, "selamünaleyküm-aleyküm-selam"dan sonra: "Ah bilsen sakal kesmek ne kadar günah..." Bu adamın derisi cünüp. Sakalsız cünüp olsa ne olur sakallı cünüp olsa ne? Önce taharet gerekir, sonra secde gerekir, secdeden sonra sakal gerekir, ondan sonra cübbe... Her şeyin bir sırası vardır.

Zaten bunu bilmek hocalıktır. Ömer Nasuhi Bilmen rahmetullahi aleyhin ilmi hâlini alıp okumak hocalık değildir, bu olsa olsa alfabe bilmeyi gösterir. Bir hoca efendi, bir anne-baba, bir öğretmen veya Allah'ı, Kur'an'ı tanıtmak isteyip İslam'a hizmet etmek arzusunda olan her kimse karşısında bir ortaokul çocuğu oturduğunda kendini ona göre ayarlamalıdır, lise çocuğu oturduğundaysa onlara göre ayarlamalıdır. Ortaokul ve lise çocukları arasında dört yaş fark olur, biri buluğ çağına yeni gelmek üzeredir, diğeri buluğ çağının şiddeti altında delirmektedir, yüzü gözü sivilceden patlamıştır.

Bu iki çocuğa karşı espri anlayışı, yapılan espriler, tebessüm veya ciddiyet kesinlikle farklı olacaktır.

Cuma cemaati; yaşlının-gencin, çocuğun, memurun-amirin, yeri gelir kadının... herkesin bulunduğu cemaat demektir. Bu cemaate konuşulurken herkese konuşulduğu dengesi gözetilerek söz söylenmelidir. Hanımlara mahsus bir şey konuşulurken dil kadın dili olmalı, mecliste evli-bekâr karışıklığı varsa o karışıklığa uygun cümleler kurulmalıdır.

Peki, bu ince ayarları gözetebilmek için bir de edebiyat fakültesine gider gibi eğitim mi göreceğiz? Elbette göreceğiz. Göreceğiz ki insanların gönlüne oturan cümleler edebilelim. Peygamber'imiz aleyhisselam böyleydi. Cebrail aleyhisselam ile konuştuğunda başka, hanımlarla başka, çocuklarla ise bambaşka bir dil kullanırdı.

Hatta, Müslim'deki bir hadis-i şerif dikkatimizi çekmektedir: Aleyhissalatu vesselam Efendimiz, karşısındaki kimse zina hürriyeti talep eden bir kimseyse onunla konuşurken delikanlının cinsel arzularını denge unsuru yapan sözler söylüyor. Efendimiz aleyhisselamın, camilerimizde de isimleri asılı olan dört biricik dostu vardır: Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali radiyallahu anhüm. Aişe annemiz bu isimlerle ilgili bir hatıra anlatıyor.

Bir gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, ayaklarını uzatmış vaziyette dinleniyorken kapı vuruluyor ve Ebu Bekir radiyallahu anh içeri girmek istiyor. Bu talep Efendimiz'e iletilince Resûl-i Kibriya, istifini bozmadan, "gelsin" buyuruyor. Ebu Bekir geliyor, konuşup işini hallediyor ve gidiyor. Sonra Ali radiyallahu anh içeri girmek istiyor. Onun için de istifini bozmadan "gelsin" buyuruyor. Onunla da her ne konuşuyorsa muhatap olurken kapı vuruluyor ve Osman radiyallahu anhın gelmek istediği söyleniyor.

Efendimiz aleyhissalatu vesselam, "beklesin" buyurup yaslandığı yerden toparlanıyor, diz kapağının altına doğru açık vaziyetteki eteğini kapatıyor ve "gelsin" buyuruyor, Osman radiyallahu anh içeri giriyor.

Ebu Bekir, kayınpederi. Ali, damadı. Osman da damadı. Yani orası aynı zamanda bir akraba meclisi gibi olmuş ama Resûlullah aleyhisselam ilk iki gelende oturuşuna bir değişiklik vermemiş.

Bu manzarayı seyreden Aişe anamız, gelenlerin hepsi oradan ayrıldıktan sonra Resûlullah aleyhissalatu vesselama, "Ya Resûlallah" diyor, "dikkatimi çeken bir iş yaptın; Ebu Bekir gelince oturuşunu değiştirmedin, Ali gelince de değiştirmedin, Osman'ı farklı karşılama nedenin neydi?"

Bakınız, insan sarrafı olmak, gönüllere hitap etmek ve her sözün yerini bulmasını sağlamak nasıl olur. Resûlullah Efendimiz şöyle buyurmuş: "Aişe, bir insan ki ona karşı melekler bile saygılı davranırlar, ben nasıl ona saygılı davranmazdım?"

Osman radiyallahu anh, hayâsıyla ve edebiyiyle meşhur olmuş biridir. Ali radiyallahu anh da damadı. Ebu Bekir radiyallahu anh zaten hem dünyanın hem ahiretin biricigi. Ama Osman'ın ahlak, edep ve hayâ bakımından sivrilmiş bir yönü var. Bu açıdan meleklerle yarışıyor. Bir peygamber olarak onu ayakta-yatarak-oturarak karşılama kimsenin Efendimiz aleyhisselama diyecek bir şeyi yoktu. Bilakis belki Efendimiz'in özel hazırlığından dolayı Osman radiyallahu anh mahcup bile olmuştur, "eyvah Peygamber'im rahatsız oldu" diye.

Eğer gönüllüyle konuşacak biri olmak istiyorsan, Ebu Bekir ile Osman'ı karşılamada bile farklılık oluyor.

Bu neyi gerektirir?

Biri öğretmen, biri doktor, biri cami imamı üç damadı olan insan bu damatlarının üçüne farklı muamele etmelidir. Düğününe köylüler de şehirliler de kaymakam da imam da gelen biri, herkese adamına göre muamele etmelidir. 'Ehl-i sünnet' olmak böyle anlaşılır. İnsanların küreklerine kebab yedirilmez. Çocukların hepsine âdil davranılmalı, aynı harçlık verilmeli ama sana hürmeti diğerlerinden fazla olan çocuğu sen de o şekilde karşıla ki edebe edeple muamele edilmiş olsun. "Buba!" diye çağıran çocukla "efendi babam" diye çağıran çocuğu gözünde aynı olan biri, efendiliği hak etmiyordur.

Bizler Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sünnetini esas almış bir ümmetteniz. Sünnet yalnızca küçükken geçirdiğimiz ameliyatın adı değildir, şahsiyetimizdir. Bu şahsiyet oluşturulamazsa sünnet ehli oluşumuzun içi dolmaz.

Hepimizin kanını durduracak bir örneği Taha suresinden hatırlamalıyız. Allah Teâlâ, ana rahmindeki çocukları bile ileride ona isyan etme ihtimalleri vardır diye öldürten firavunu zikredeceği zaman 'tağâ'

fiilinden tuğyan (azmak) kelimesini kullanmaktadır. Onun hakkında Rabbimiz, “azdı” buyuruyor; yaramazlık etmek, ileri gitmek şöyle dursun!

Firavunun bu kudurmuşluğunu ve rezil isyankârlığını anlattıktan sonra Allah Teâlâ, kelimullah olan yani bizzat Allah’ın konuştuğu kelimelere kulağı ile muhatap olmuş Musa aleyhisselama ve onun kardeşi Harun aleyhisselama, firavun gibi kaba ve despot birine gideceklerini söyledikten sonra - üstelik firavunun iman edip etmeyeceğini onu yaratmadan önce de bilen olmasına rağmen- şöyle buyuruyor: “Onunla yumuşak konuşun.”

Firavunun iman etmeyeceği zaten belli değil mi? Belli. Ama onların görevi, kıyamet günü firavunun, “yahu bize peygamber gelmedi ki, gelip anlatsa biz de iman ederdik zaten” dememesini sağlamak. Onun tatlı konuşmaları emri veriliyor ki kıyamet günü firavun çıkıp “bana ‘çocuk katili’ diye seslendiler, tansiyonum yükseldi de yoksa iman edecektim” diyemesin. Trilyonda bir de olsa özü ve haklılığı kalmasın istiyor Allah.

Yumuşak konuşmalarını emreden ayetten sonra da şöyle buyruluyor: “Belki aklını başına alır, Allah’tan korkar.”

Hâlbuki firavunla ilgili kaderi ve hükmü yazdığında, firavunun üzerine bastığı Mısır toprakları bile yaratılmamıştı henüz. Dünyada okyanuslar bile yaratılmamışken firavunun akibeti belliydi. Buna rağmen Allah Teâlâ, onu imana davet için gönderdiği beş büyük peygamberinden birine yine de nazik olmasını emrediyor.

Bu nedir? ‘Musa hikâyesi’ değil bu. Bu ayetler ümmet-i Muhammed’e okunuyor. Bu ayetleri okuyan bir mümin, ‘bu çocuk adam olmayacak’ diye kaşlarını hiç çatabilir mi? Bu ayeti okuyan biri, yirmi senedir alkol kullanan tanıdığından hayır gelmeyeceğini düşünüp “ulan şarap fıçısı, seni cehennemde yanarken görüyorum” diyebilir mi? Ebu Talib’e on üç sene boyunca yalvarmış Peygamber’imiz, son nefesinde ona “senden hayır gelmez” dedi mi, diyebildi mi?

Bizler Kur’an’ı hikâye kitabı olarak değil, iman kitabı olarak görüyoruz. İşte imanımız da budur. Kimseden umut kesme hakkımız yoktur. Hangi insan firavun kadar zalim olabilir ki? Firavun olabilmek çok zordur, onun gibisi kolay kolay gelmez. Ama onunla bile yumuşak konuşmaktan söz ediliyor.

Sopadan güçlü merhamet vardır. Okşayan el, döven elden daha güçlüdür. Dövmek için kullanılan el gücünü kaybeder. Sevgi, şefkat, merhamet ve sabır: Bunlar insanlığın ortak ayaklarıdır. Bir zamanlar yüz elli kadar üniversite talebesine soru sormuştum ve namazla ilgili kaleme aldığım kitabımı da bu sorular için aldığım cevaplardan yola çıkarak yazmıştım: Gençlere namaz kılıp kılmadıklarını, kılanlara ve kılmayanlara mevcut sürece nasıl geldiklerini sormuştum.

Kılmayanlara neden kılmadıklarını, kılanlara da namaza başlamaktaki etkenlerinin ne olduğunu sordum. Namaz kılanların çok ciddi bölümü, bir abilerinin onları yaz kampına götürüp ilk namazı kıldırıldığını söylemişti. Mesela o ilk namazı abdestsiz de olsa kıldığını söyleyenler vardı ama o ilk abdestsiz kılış, şimdi üniversite amfisine seccadesini serip namazını kılacak hâle getirmiş o insanı. Ama kıvılcım, bir ağabeyin o elden ilk tutuşu imiş.

Dikkatimi çeken başka bir nokta da neden namaz kılmadığı sorusunu cevaplayanların içinde bu cevabı verenlerin (yani kılmadığını söyleyenlerin) 100’ünden 60’ı, sebebi babasının onu sabah namazına kaldırıırken sergilediği kabalıklarına dayandırdı. Anneler-babalar, “ulan biz bu evde gâvur mu doyuracağız!” derken gâvur makineliği yapmaktadırlar. Her insanın kedileşip tirmalama süreci olur. Allah Teâlâ, firavun için bile yumuşak sözden bahsediyorken bu baba, henüz buluşa erip ermediği belli olmayan çocuk için “kahvaltı yoksa namaz da yok!” diyebiliyor. Allah’ın firavuna söylettirmediği sözleri -ki ona her aşağılık söz müstahaktı- çocuğuna söylemek neyle izah edilebilir?

En son Müslüman olan inatçı kabilelerden Beni Sakife'nin ileri gelenleri Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin huzuruna çıkmışlar ve "biz iman ederiz ama şartımız var" demişler: "Bizden sadaka istemek yok, cihada da çağrılmayacağız." Sahabe-i kiram efendilerimiz bu pazarlık işinden hiç hoşnut olmamışlar, imanın pazarlığı mı olur. Fakat Efendimiz aleyhisselam, "tamam, siz iman edin" buyurmuş. Sahabe efendilerimizin naklettiğinden öğreniyoruz ki onlar kalkıp gittiklerinde Efendimiz aleyhisselam arkalarından "siz hele iman edin, ne zekâtlar verecek ne cihatlar edeceksiniz..." buyurmuş. "Vay bi' de pazarlık ha!" dememiş.

Allahuekber. Umut peygamberi budur. Hafız yaptığın bir çocuk sabah namazına kalkmadığında "sen hele bu Kur'an'a bir tutun, bak ne teheccütler kılacaksın..." diyebilmek, sünnet ehli olup bu hadisten ders çıkarmaktır. İşte Peygamber'imiz önümüzdedir.

İnsan çağırıyorsak insanların dilini kullanmaya mecburuz. Öküzleri camiye toplamaya çalışıyorsak o zaman boynuzlu laflar kullanabiliriz. Kâfirler söz konusu olunca 'iman edecek' diye iki büklüm olup nerdeyse salyasını yalamak ama mümine gelince dikenlerle dolu laflar etmek Peygamber metodu değildir. Çocukla çocuk, yaşlıyla yaşlı olunacak. Hocaysan hocalığın da böyle olacak.

Ümmü Halide isimli kadın, Resûlullah aleyhisselamdan bir hatırasını anlatıyor: "Babam bir gün elimden tutup beni Resûlullah'a ziyarete götürdü. Üzerimde sarı bir entari vardı."

Bakınız, Peygamber aleyhisselam, karşısına gelen bu çocukla bağlantı kurmak için söze başlarken, "hafız mı bu, çarşaf giyecek mi?" türünden şeyler söylememiş. Çocuğu kucağına almış, "ooo, ne cici entarin var" buyurmuş. Çocuk da bakmış ki karşısındaki bu kişi sert bir dede değil, elini Efendimiz'in entarisinden içeri sokmuş, eli peygamberlik mührüne değince onunla oynamaya başlamış. Babası bakmış, 'protokol kuralları'na aykırı bir şeyler dönüyor, kaş-göz işaretiyle küçük kızı Ümmi Halide'yi uyardırmaya başlamış.

Efendimiz aleyhisselam bunun üzerine babaya dönüp "rahat bıraksana çocuğu" buyurmuş. Ama çocuğun morali de bir kere kırılınca yine ona dönmüş, "ooo, ne cici entarin var, eskite eskite giy, eskite eskite giy" demiş ve sonra da onu babasına teslim etmiş.

Ne oldu şimdi? Babasının kabalıyla morali kırılmış çocuğa moral verip öyle gönderdi. O küçük kız o gün altı yaşındaydı. Eğer o altı yaşındakiyle altı yaşında olmasaydı Peygamber'imiz, biz bugün ümmet-i Muhammed onuruyla yaşayan bir ümmet olabilir miydik?

İslam hepimize Allah'ın emanetidir. Biz bu emaneti gelişigüzel ve kendi zevklerimize, evdeki ağılıklarımıza, dedelerimizden gördüğümüz 'protokol kurallarına' göre çarçur edemeyiz. Allah, Kudüs'ü zayi ettiğimizin hesabını bütün ümmetten soracağı gibi sabah namazına kaldırılırken, medreseye götürülürken yapılmış kabalıklardan dolayı zayi edilmiş nesillerin de en az Kudüs kadar hesabı sorulacaktır. Belki Kudüs için "melun Yahudi" diye bir slogan üretip meleklerle mazerete benzer şeyler ileri sürülebilir ama kendi çocuğun için mazeret gösterilebilecek bir şey yoktur. Ev senindi, anne sendin, baba sendin. Çocuk dilini öğrenseydin.

Ebu Hureyre radiyallahu anh rivayet ediyor: Adamın biri Resûlullah aleyhisselatu vesselama gelmiş ve ramazan orucu tutarken eşini öpüp öpemeyeceğini sormuş. Başka bir zaman aynı soruyu başka bir sahabi sorunca, Efendimiz, "olmaz" buyurmuş. Bu hadiseyi nakleden Ebu Hureyre'ye farkın nereden kaynaklandığı sorulunca, "onlardan biri yaşlıydı, ona 'öpebilirsin' dedi, diğeri gençti, genci şımartmadı" diye cevaplamış.

Burada görülmesi gereken, hocalığın inceliğini fark etmektir. Bu iş uzaktan reçete yazmakla hallolmaz.

Çok önemli bir örneği Ahmed bin Hanbel'in Müsned'inden, Ebu Ümame adlı sahabinin rivayetinde görüyoruz: Bir delikanlı, Resûlullah aleyhisselamın huzuruna çıkmış ve "Ya Resûlallah" demiş, "sen niye gençlere zinayı yasakladın?" Bu soruyu Peygamber aleyhisselama soruyor, dikkat ediniz. Ashab-ı

kiram da etrafından, 'sus' anlamına gelen bazı sözlerle onu ikaz etmişler. Efendimiz onlara dönmüş, "çocuğu bana bıraksanıza" buyurmuş. Sonra "gel yavrum" deyip onu önüne oturtmuş, ne dediğini bir kere daha sorup aynı cümleyi dinlemiş ve şöyle buyurmuş: "Yavrum, biri senin annenle zina etse bundan memnun olur musun?"

O genç, "buna memnun olmam ya Resûlallah" cevabını verince Efendimiz de şöyle devam etmiş: "Yavrum, sen kimle zina edeceksen o da birinin anası olacak, sen kendin için razı olmuyorsun da başkası için niye oluyorsun. Peki, teyzenle zina edilse hoşuna gider mi?" O genç, bundan da memnun olmayacağını söyleyince Efendimiz aleyhisselam şöyle buyurmuş: "Kimle zina edersen o muhakkak birinin teyzesidir. Peki, biri senin kız kardeşinle zina etse bundan memnun olur musun?"

Sonra da Arş-ı Âlâ'ya ayaklarıyla gitmiş o Peygamber, karşısındaki gence "zina edeceğin kişi de birinin kız kardeşi olacak" buyurmuş. Bunları dinleyen genç, "o zaman dua et bana ya Resûlallah" demiş. İkna olmuş ama içinde de bir gençlik kaynıyor. Peygamber aleyhisselam mübarek elini o gencin göğsüne koymuş, "Allah'ım, bu göğsü temizle" buyurmuş. Delikanlı oradan ayrılmış.

Bize sorsanız böyle diyerek yanımıza gelen bir gencin hakkı linç edilmektir. Peygamber'e göre ise onun edepli biri olarak kazanılması gerekiyordu. Çünkü insanlık dili bunu gerektirir. "Sen benimle nasıl böyle konuşursun!" diyen babaların iyi düşünmesi gereken, işte bu örneklerdir. Resûlallah aleyhisselatu vesselam, söylediği şey "ben evlenmek istiyorum" değil, "zinayı neden yasakladın?" olan bir genci, onunla muhabbet ederek hizaya getirmiştir.

Hepimiz haddimizi bilmek zorundayız. Kendimizi çok yükseklerde görmeyelim. Oğluna peygamberliğinin 950. yılında bile iman etmesi için yalvaran Nuh aleyhisselam örneğini nereye koyacağız?

Kadınla, kadınla konuşulacağı şekilde konuşulmalıdır. Hocadan dinlenen konuşmaların aynısını "otur bakalım hanım, bismillâhirrahmânirrahîm, bu haftaki derste şunları öğrendik" diye sayıp dökmek yanlışdır. Erkeğinden yaşlısına, kadınından çocuğuna türlü insanın olduğu bir ortamda konuşulmuş sözler, bütün bu insanların anlayacağı ortak bir dengede konuşulmuştur –konuşan kişi bunları hesap edecek bir hatipse.

O anlatılanlar ev standartlarına göre ayarlanacak ve eve göre konuşulacak. Hadis-i şerif, "Allah, kadınları eğri bir kemikten yaratmıştır, düzeltmeye kalkmayın, öyle idare edin" buyuruyor. Kadınla sanki uluslararası askerî bir görüşmedeymiş gibi konuşulmaz, kadınca konuşulur. Eğer fayda isteniyorsa. İnsanların yaratılıştan gelen zafiyetlerine ve inceliklerine dikkat edilmelidir. Babasının azarladığı çocuğun kalbini alan Resûlallah'ı unutmamak lazımdır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin "onu Kâbe'nin örtüsünün altında bile bulsanız öldürün" buyurduğu, Ebu Cehil'in oğlu, becerip kaçarak kurtulduktan on gün sonra Medine'ye kadın kılığında gelmiş, Peygamber aleyhisselamın önüne oturup "Sana sığınan birine ne yapacaksın?" diye sorduğunda, Efendimiz aleyhisselam kesin olarak öldürülmesi emrini verdiği bu adama orada cennetin kapısını gösterdi ve o da o kapıdan girip imanla şereflendi. Bu şereflenışten sadece beş sene sonra da Yermük'te muhteşem bir şekilde şehadete kavuştu.

İşte insan kazanmak budur.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّم عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.